



Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

palluerat, ita post obitum rubeo, candore per fulz
est, ve dormienti magis quam mortuæ similis ap-
pareret. Corpus eius fuit in ecclesia Sanctissimæ
Trinitatis, quam ipsa construxerat, ante altare ho-
norificè tumulatum.

VITA S. BARNABAE APOSTOLI, EX
ea qua est per Alexandrum. Castigata tamen ad
Eruditissimi Cesaris Baronij Chronologiam, qui
plurima à diuersis de hoc Apostolo scripta refutat.

Beatissimus hic vir Barnabas de tribu Leui or-
tus, auctorum & proauorum stemmate valde
clarus fuit. Qui vt diuitiarum, ita multo ma-
gis religionis opinione: apud omnes, celebres ac
honorati fuere. Cum autem bellorum tempestas
ingrueret, ad Cypriorum regionem migrarunt, ne
aliquod religionis suæ detrimentum paterentur.
Porro quod diuitiarum & possessionum amplissi-
marum gloria excelleret, non hoc ex cupiditatis
vel superbiæ radice, quasi vitium, pullulabat, sed
eam maximè ob rem facultates multas, Hieroso-
lymis, & agrum propè urbem, ædificiorum ma-
gnitudine valde illustrem possidebant: quod Esai-
as Propheta ita scriptum reliquisset: Beatos illos
sore qui semen in Sion habent & domum in Hie-
rusalem. Cuius Prophetiæ sensum, Hebræorum si-
lii, carnali sensu interpretantes, diligentissimè o-
peram dabant, vt aliquid Hierosolymis possi-
derent.

ii. Iunii.
Barnabas Leg
uitica stix-
pe ojus.

Porro parentes eius in Cypro cum degerent, ex
sanctissimo matrimonio, hunc Barnabam, elegan-
ti forma puerum procrearunt. Cui mox nato, Io-
seph nomen imposuerunt, vt simul cum nomina
veteris

In Cypro
natus.
Barnabas pxi-
mo Ioseph
dictus
veteris

veteris illius Patriarchæ vitam moresque tanto audentius æmuleretur. Cùm verò ætate iam adulta, literarum studijs idoneus esset, parentes eum Hierosolymam perduxerut; & Gamalieli, qui cognitione rerum diuinarum admodum celebris habebatur, legem ac Prophetas edocendum tradiderunt. Habuit autem studiorum suorum sodales Paulum & Stephanum, viros, quorum memoria in omni æternitate, apud omnes viget. Barnabas verò tum virtute, tum eruditione, mirificè quotidie proficiebat; prorsus vt tenaci memoria leges & reliqua diuina scripta tam excellenter comprehendere, vt literarum monumentis non admodum indigeret. Quam ob rem apud omnes nomen eius in magna existimatione & gloria erat.

Traditur Gamalieli institutus.

Accidit autem vt, tempore illo, Dominus Iesus Christus Hierosolymam veniret, & paralyticum in probatica piscina sanaret, aliaq; sanè quamplurima admirandæ virtutis signa & prodigia in templo ederet. Quæ Barnabas cùm attentè consideraret, sanè obstupuit ac statim ad Christi pedes se abijciens, eius benedictionem precatus est. Cui Christus sacratissimis manibus benignè, quod petebat, impartiens, eum diuini sui congressus participem fecit. Qua Christi charitate magis magisque inflammatus, quamprimùm adijt domum Mariæ matris matris suæ matris Ioannis, qui postea Marci nomen obtinuit. Ad illam igitur vt peruenit cuncta quæ à Christo patrata viderat miracula, enarrare coepit; addiditque multis, illum ipsum, qui venturus erat, Messiam videri.

Fit Christi Discipulus.

Hæc cùm audisset mulier illa, relictis omnibus, concito gradu ad Iesum, in templum perrexit; eiusque se pedibus prosternens, vt ancillæ suæ domum

domum subire dignaretur humillimè rogavit. E-
 ius petitioni Christus Dominus assensus est: quem
 mulier illa incredibili gaudio delibuta, in coenacu-
 lum suum accepit. Ex illo igitur die, quoties Do-
 minus Hierosolymam venisset, illic una cum di-
 scipulis versabatur, quibuscum & Pascha illic fe-
 cit & mysteriorum sacramenta eosdem discipulos
 suos edocuit. Porro Barnabas ex illo die Christo
 adherens in Galilaam Hierosolymis revertentem
 secutus est. Cum autem indies credentium nume-
 rus excreveret & multi ad eum confluerent, desi-
 gnavit septuaginta illos discipulos, quorum dux
 & antesignanus erat Barnabas. Fuit autem hoc no-
 men viro sancto impositum propter sanctitatis præ-
 stantiam, qua omnibus consolationi fuit: ut quem-
 admodum Iacobus & Iohannes propter virtutem
 illi conitruui, ita & Barnabas virtutis suæ causa, fi-
 lius consolationis appellatus sit.

Cum autem Dominum docentem audisset, ut
 quicunque nunquam deficientem in cælis thesau-
 rum inuenire vellet, venderet quæ possideret, face-
 retque sibi sacculos qui non veterascunt, Barnabas
 nihil moratus præciosissima cuncta à parentibus si-
 relicta vendidit, & egentibus distribuit: vnico
 agro in alimētum sibi reseruato. Postquam
 vero à morte & resurrectione Domini, vberiori spi-
 ritus sancti gratia afflatus fuisset, illum etiam agrum
 vendidit: præciūq; ad pedes discipulorū deposuit,
 exemplo suo, oēs ad eandē virtutem allexit. Post
 hoc fidei Christianæ propagandæ cupidissim⁹, vbiq; mi-
 nobili pietatis splendore, horrendas impietatis tene-
 ras fugabat. Ardebat autē incredibili cupiditate lu-
 cidus Saulū, & nō raro eū illo disputationē institu-
 it: sed Saul' accurata legis institutione subnixus,

Hospitium Christi in Hierusalem

Septuaginta discipuli.

Lucia

Barnabas omnia suauēdit & dat. pauperibus

Disputat cō Saulo, tunc

Barna-

Barnabam tanquam in fraudem impulsam iridebat, & in Christum maledicta iaciens, fabri filium, idiotam & agrestem hominem appellabat, quem ut & morte violenta sublatum deridebat. Verum cum expleto in Stephanum furore, Damascum pergeret, ut Christi Ecclesiam interhectione deleteret, cælitus à Christo in terram prostratus, tandem errorem agnouit, mentisque aciem ad cæli celsitudinem erexit. Cum verò Hierosolymam reuersus esset, dabat operam, ut Christi discipulis adhereret, quem tamen omnes, hominis sauitiam formidantes, fugiebant. At magnus Barnabas illi occurrens auditis ijs, quæ in via illi acciderant, manum apprehensum duxit ad Apostolos eius; ait: Quid pastorem fugitis, lupum existimantes? Cur bellatorem optimum, ut proditorem execramini. Hunc sibi Dominus pro pastore elegit; Tunc Paulus suspirans narrauit quomodo sibi Dominus in via prostratus, tanquam abortiuo apparuisset & singulari benigntate ab ipsis mortis sempiternæ faucibus ad vitam reuocasset.

Barnabas
Paulum ad
Apostolos
ducit.

Barnabas
Antiochia
mittitur.

Paulum An-
tiochiam
ducit.

His auditis Apostoli obstupere & lachrymis præ gaudio profusus in oscula & amplexus eius ruerunt; iterumque eum Damascum Euangelizandi gratia destinarunt: Barnabam verò Antiochiam miserunt ut adunatum ibidem Christi gregem fidelium pastorem regendum susciperet. Postea ad Aegypti urbem Alexandriam venit: vbi, sparso diuini verbi semine, omnes deinde vrbes peragrauit, quoad iterum Hierosolymam veniret. Cumque florentem Ecclesiam Antiochenam statum percepisset, rursum eam contendit: atque ut omnibus tandem bonis eam mirificè exornaret Tarsum abiit, ut Paulum secum in opus Euangelij Antiochiam perduceret. Ibi verò

cum annum integrum incredibili cum fructu ex-
gissent, fideles, primùm Christianos appellarunt.
Igitur cum eam ecclesiam bonis omnibus mirificè
efflorentem reddidissent, rursus Hierosolymam,
quartodecimo à nece Christi anno, ascenderunt.
Completo autem ministerio dextrisque ab Apосто-
lis datis & acceptis, vt ipsi gentium salutem procu-
randam susciperent, descenderunt Antiochiam,
Marco in ministrum assumpto. Inde impulsu Spi-
ritus sancti Cyprum venerunt, totamque insulam
peragrantes Salamina Paphum vsque Euangelium
predicarunt.

Inde multis iam ad Christum conuersis, disce-
pulas venerunt Pamphyliam. Ibi tum Marcus
videret Apostolos in hoc mundo inglorios de-
gere, & infinitis mortis periculis expositos intre-
de certamina quæuis subire, ipse turpi formidi-
e victus ad pericula subeunda claudicare coepit:
vorsus vt relictis Apostolis Hierosolymam ad
matrem suam rediret. Sed cum paulò post eosdem
arijs mortis periculis & verberibus constanter
operatis robustiores & multis honoribus claros
videret, inconstantia suæ poenitudine ductus sup-
plex Barnabam cum lachrymis adijt, orans vt
superioris errati venia concessa, iterum in beatam
viam admitti posset. Quibus permotus Barna-
ba benignè eum suscepit, hortatusque, vt omisso
suo, animum ad constantiam firmaret, eum se se-
cussit. Interea Paulus omnes vrbes cum Barna-
ba peragrarè: & maiora quæque ad Christi glo-
riam moliri constituit. Tunc Barnabas vt Marcum,
sociis illius socium admitteret, rogauit. At Pau-
lus contra, Marcum rogabat vt hominem periculo-
sum & mortis timidum & fragili adhuc fide præ-
cipuum

Marcus ab
eis recedit

Assumitur
iterum à Bar-
naba.

Ggg : ditum

Paulus & Barnabas à se inuicem separantur propter Marcum.

ditum domi residere permitteret. Hinc inter eos pia quædam animarum dissensio oborta est: profusus ut alter ab altero seperaretur: diuina providentia vtiliter id permittente, quæ Marcum populorū & gentium multarum pastorem ac magistrum destinabat. Neque enim iracundiæ aut furoris impulsu à se inuicem separati sunt, sed magno pietatis zelo: cum Paulus accuratam censuram Apostolicæ professioni congruentem requireret; Barnabas vero ad humanitatem propensior, aliquid humanæ imbecillitati tribuendum putaret.

Vide Baron. Tom. 1. Annual. vbi docet falsum esse Barnabam Romæ Euangelium omnium primum prædicasse.

Igitur Barnabas assumpto Marco Cyprum profectus est, ac visitatis confirmatisque quæ ibi erant ecclesijs in Italiam nauigauit, & in Liguria Euangelium prædicauit, nobilissimamque Mediolanensium ecclesiam erexit ac longè lateq; Christi fidem foeliciter propagauit. Postremò Salaminam petiit vbi cum incredibili ardore Iudæorum perfidiam in Synagoga expugnaret, quidam e Syria Iudæi legis Mosaicæ scientia tumidi venerunt, qui maledicta in eum iacentes turbam concitarunt ut hominem (quemadmodum ipsi dicebant) perfidum & Deo ipsi contrarium supplicio traderent: meritaque de eius blasphemia pœnas expeterent. At Barnabas cum à Christo admonitus vltimum sibi certamen instare non ignoraret, conuocatis fratribus postremam ad eos orationem instituit, luculentè sanè multa de spe vitæ æternæ & fluxa huius mundi gloria differens, hortans vnumquemque ut in percepta Christi gratia & fide perseveraret. Hæc aliaque cum suis dixisset, diuina mysteria, insigni cum pietate peregit, populo interim vberissimo letitia & crebris singultibus dolorem, quem ex imminenti, ut prædixerat, recessu conceperat, attestante

Missam celebrat.

Post hæc Synagogam ingressus igne diuini amoris mirabiliter incensus, iterum Iudæis Christum prædicauit. At illi furore perciti, coniectis in eum manibus, in obscuram quendam Synagogæ illius cellam vsque ad multam noctem custodierunt. Tandem educentes multis eum cruciatibus affecerunt, ac postremò lapidibus obutum flammis exurendum tradiderunt. At sacræ reliquiæ ab igne planè illæ sæ permanserunt, ac postridiè Martini vigilantia ex impiorum ludibrijs subductæ in pelunca quadam, stadijs ferè quinque ab vrbe distante, sepultæ sunt; vbi postmodum infinitis admodum miraculis eius sanctitas coruscavit: adeò, multo tempore ab eius morte, propter multitudinem beneficiorum gratiam, quæ omnibus aspectaque alijs calamitatibus oppressis ibidem conueniebantur, Regionem illam sanitatis locum appellarent.

Cum autem causam copiosâ illius gratiæ incongnorarent, qua demùm ratione id ipsum cunctis innotuerit non erit alienum explicare. Ea temeritate qua Zeno Isaurus imperium tenebat, Petrus Fullo dolo acriter in ecclesiam grassabatur, & Antiochenæ vrbs sedem inuaserat: eoquæ audaciæ impietatis homo nefarius proruperat, vt spretis imperum decretis, postquàm innumerabilibus maribus Orientis ecclesias affecisset, etiam Salaminæ Episcopatum sibi subdere contenderet. Ei præerat Anthemius vir cunctis virtutibus præcipue ornatus & vitæ innocentia admodum clarus: sed in hæreticorum versutijs cognoscendum superandisque panè nullus. Is igitur cum animum cogitatione fluctuaret, incertus numquam Ecclesiæ defensione Constantinopolim proficisci

A Iudæis in Cipro interfectus.

Marcus eius corpus sepelitur.

Sanctus locus.

Petrus Fullo persecutor Ecclesiæ.

Anthemius Salaminæ Episcopus.



S. Barnabas
apparet An-
th: mio Epi-
scopo.

Iterum ei
apparet.

Itemq; ter-
tio.

ficisci deberet, vidit secundum quietem virum quem
dam diuina specie præditum, & multo luminis splen-
dore conruentem: qui blandè placidèque cur-
tanta tristitia absorptus iaceret, quæ suæ; nihilque
ab aduersarijs mali passurum promisit. Anthemius
hac visione perterritus corpus è strato corripuit ac
humili stratus multis cum lachrymis Deum preca-
tus est, vt secundò & tertio, si ea consolatio diuina
foret, ostendere dignaretur. Interea Episcopus, vt
precibus attentius vacaret, ab omni hominum con-
gressu remotus degebat: & ecce nocte insequenti
idem qui prius sacro decorus habitu apparuit, e-
umque monuit vt prompto animo Constantinopoli
pergeret. At Episcopus peractis Deo graui
multum anxius, tertiam visionem præstolabatur:
& ecce tertia nocte idem astitit vultu graui, & ad-
seueritatem composito, increpans eum vt sine me-
ra iter Constantinopolim susciperet nihil ab ad-
uersarijs mali passurus. Tum Anthemius: Quæso,
inquit, Domine quis es tu, qui mecum loqueris.
Tum ille: Ego sum Barnabas Christi Iesu discipu-
lus. Huius rei signum hoc habebis. Egredere extra
urbem Occidentem versus stadijs quinq; in campe-
tionem quæ Sanitatis locus appellatur, & sub ar-
bore Siliqua effodias, speluncam ibidem atque ar-
cam inuenturus: in qua corpus meum integrum & v-
Matthæi Euangelium manu mea propria scriptum
recondita iacent. Et quia aduersarij tui sursum & poli hono-
deorsum omnia miscentes, Antiochiæ sedem Apo-
stolicam esse contendunt: tu contra ius tuum op-
ponas, sedem quoq; tuam Apostolicam esse compo-
pè qui Apostolum habeas in patria tua. His dictis
Barnabas discessit.

Anthemius verò, clerò populoque vniuerso
comuo-

conuocato eoque in modum supplicationis cele-
 berrimè instructo, ad locum abiit, quo paulùm ef-
 foso, speluncam lapidibus obstructam inuenit.
 Quibus sublatis apparuit arca illa: quæ detecta, ve-
 terandas sanctissimi Apostoli reliquias suauissi-
 mum odorem spirantes inuenerunt, codice Euan-
 gelij super pectus eius decenter imposito. Tùm E-
 piscopus incredibili gaudio exultans, sine inoro-
 Constantinopolim abiit, & coacto Concilio Pa-
 triarcham Fullonem illum ad dirimendam litem
 conuocauit. Adfuit ille superbia tumidus faci-
 emque sibi victoriam promittens sublatis super-
 bilis Anthemium despexit. At ille paulùm mora-
 Deo grauis Salaminam quoq; sedem non minùs Apostoli-
 colabatur tam quàm Antiochenam esse dixit: utpotè quæ A-
 rui, & ad Antiochi Barnabæ sanctarum laudum præconijs ce-
 ve sine mo- berrimi integris reliquijs diues adhuc esset. Hoc
 nihil ab ad- Anthemius opposuisset, aduersarij responso
 us: Quæso, tam iusto percussi conticuere: Imperator verò
 n loqueris, mo vt eius rei certior factus est, ingenti admira-
 su discip- one permotus, Cypri antistitem ad se accersiri
 edere extra- lit, pleniusque ab eo edoctus valdè gauisus est,
 s, in eam re- sed tam illustri miraculo Deus Imperij sui tem-
 , & subar- ra illustrare dignatus esset. Itaque Antiochinæ
 m atque ar- bis episcopum illinc expulit & Salaminâ sedem
 ntegrum & lega libertate donauit. Porrò Euangelium illud
 ia scripim- abus ab Anthemio impetrauit & Constanti-
 sursum & poli honorificè asseruari præcepit. Barnabæ
 sedem Apo- d in Cypro templum insigni opere construxit,
 s cum op- sacrum tati Apostoli corpus multo maiore cum
 u esse qui- tore illic requiesceret.

S. Barnabæ
 reliquie re-
 periuntur.

Anthemius
 fullonem
 confutat.

Zeno Impe-
 rat extruxit
 templum S.
 Barnabæ.

Ggg 3 VITA

VITA S. PARISII BONONIENSIS, EX-
cerpta ex libris Iacobi de Voragine à doctissimo viro
Carolo Sigonio.

12. Iunii.
Parisij pa-
tria.

Fit Mona-
chus Camal-
dulensis.

Præfuitur
monialibus

Valde gran-
dæus dece-
dit.

BEatus Parisius Bononiæ natus circa annum sa-
lutis 1150. magna à primis annis singularis
& insolitæ cuiusdam in illa ætate probitatis
& sanctitatis argumenta dedit. Postquam verò sese
corroboravit, eodem illo religionis studio se er-
arsit, ut seculo relicto, Camaldulensibus adscribi
se cœnobitis voluerit. Ibi verò cùm per annos sa-
liquot ita vixisset, ut non dubium omnibus sum-
mæ temperantiæ, eximiæ castitatis, omnisque de-
mum monasticæ moderationis opinionem attulis-
set, visus est cœnobij præfectis idoneus qui sacer-
dotis officio, quem Capellanum appellant, mona-
chas S. Christianæ Tarusij gubernaret. Quam curam
libenter ille obedientiæ Christianæ causa suscepit,
ac munus illud plurimos annos maxima cum sui
laude administravit, vita assiduè in ieiunijs vigi-
lijs, diuinis preceationibus, corporis afflictionibus
& manuum operibus sine vlla omninò hominum
obrectatione, aut virginum ipsarum querela, ut-
ducta.

Quin etiam in eo officio iam effœtis corporis
viribus, ut qui annos circiter centum sexdecim vi-
geret, expiravit, cùm annus salutis ageretur 1160.
tertio Idus Iunias, Cæterum cùm & viuens & mor-
tuus aliquot miraculis editis hominum in se oculo-
los conuertisset, Albertus Episcopus Tarusinus
homo grauiissimus faciendum sibi putavit, ut vi-
tam eius, certis adhibitis de more Ecclesiæ testi-
bus, exploraret: atque constanter eorum testi-
monio cognitum est, superiorem omnem longitudo-
nem

mæ i
obitæ
disse.

VITA
ea,

Questig
aliquo
integro
solare
di quere
rectum.
tum effi
mens ve
Fecit
vitæ suæ
rauit. qu
non er
crebro s
impulsu
cœnobio
radinem
mina pau
inflamm
menses a
stetã verò
tis tenebr
acerbissim
imparẽ se
illam soli
fugit. Ibi v

